

1 Οκτωβρίου 2013

Απόδειξέ μου ποιος είναι αληθινά ταπεινός!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο φόβος του πόνου, ο φόβος της δοκιμασίας, ο φόβος του πειρασμού μάς καθηλώνει στην νέκρωσή μας, στην ανωριμότητά μας και στην ανικανότητά μας να αγαπήσουμε, να αγαπηθούμε και εν τέλει να ζήσουμε. Αυτό ο κόσμος το θεωρεί ιδανικό: δηλαδή την άρνηση του πόνου. Και νομίζει έτσι ότι θα βρει την χαρά. Και θεωρείται ευλογημένος ο άνθρωπος που δεν έχει πόνο.

Ποιες είναι οι αποδείξεις της αληθινής ταπείνωσης;

Ο επιγνώμων είναι βέβαιος και έχει αποκτήσει άνεση. Έχει μια σταθερότητα, μια ηρεμία. Δεν έχει ταραχή, δεν έχει βιασύνη. Αφήνεται. Δεν ταρασσεται, δεν νιώθει θιγμένος. (...) Βέβαια να κάνουμε μια διάκριση και διευκρίνιση . Το να με πληγώσει ο άλλος και να μη διαμαρτύρομαι και να μην πεισμώνω δεν είναι υπόθεση που το κάνω επειδή έτσι πρέπει να γίνει, επειδή πρέπει να είμαι ταπεινός. Όχι! Υπάρχει η ταπείνωση ως πραγματικό γεγονός, ως χάρη Θεού, ως κατάσταση ζωής, ως **βιωματικό γεγονός** και απόδειξη του αν υπάρχει είναι αυτή η συμπεριφορά. Αλλά αυτή η συμπεριφορά η ταπεινή δεν είναι μίμηση, δεν είναι καταπίεση, δεν είναι προσπάθειά μου να μην πεισμώνω για να είμαι ταπεινός. Αλλά είναι η **φυσική έκφραση** του ταπεινού (πχ: το να μη πληγώνεται, το να μη διαμαρτύρεται).

Αν εγώ πληγωθώ, αν αντιδρώ, ναι, είναι το φυσικό μου. Αλλά θα καταλάβω ότι είμαι χαμηλά. Δε θα γίνω υγιής αν πείσω τον εαυτό μου να μην αντιδρώ. Αλλά θα γίνω υγιής με το να δουλέψω την ύπαρξή μου, να κοπιάσω εσωτερικά, να μάθω να συντρίβομαι, να προσεύχομαι, να ζητώ το έλεος του Θεού, να παραδίδομαι **πιο άνετα** στα στραβά της ζωής, να αποδέχομαι άνετα τα λάθη μου, να παραδέχομαι την κατάντια μου και, σιγά-σιγά, θα μορφωθεί ένα τέτοιο ήθος που θα νιώθω άνετα.

Πχ: αν εγώ νιώθω πληγωμένος και θυμώνω και αντιδρώ και θεωρώ ότι είμαι τόσο σπουδαίος που δεν ανέχομαι άλλος να με προσβάλλει και καλλιεργώ αυτή την κατάσταση και δεν συνηθίζω τον εαυτό μου να αποκλιμακώνει την ένταση στις αδικίες που μου γίνεται προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω και την κατάσταση του άλλου ανθρώπου και να δείξω κάποια επιείκεια, ποτέ δε θα αποκτήσω αυτό το βίωμα της ταπεινώσεως. Αν, όμως, αρχίζω σιγά-σιγά με περισσότερη απλότητα και άνεση να δέχομαι τις αδικίες που μου γίνεται από τον άλλο, αλλά επειδή το νιώθω ανάγκη για να αποκτήσω ελευθερία το να υψώσω τείχη, να υψώσω άμυνες, αυτό δεν

είναι ελευθερία. Αυτό είναι σκλαβιά!

απόσπασμα από ομιλία του π.Βαρνάβα Γιάγκου -Ι.Ν.Παναγίας Λαοδηγήτριας
(www.iomilia.net)

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr